Csokimázas szerelmi történet

Csábítások és csemegék

fine selection

TARA SIVEC

TARA SIVEC

Csábítások és csemegék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Madelynnek és Drew-nak.

Ti vagytok a szívem és a lelkem, az életem értelme.
Köszönöm, annyi élménnyel ajándékoztok meg,
amennyivel milliónyi könyvet meg lehetne tölteni.
Nagyon boldog vagyok, hogy nem adtalak el benneteket
a cigányoknak.

1.

Egy Arby's szendvics valakinek?

Claire

Helló, az én nevem Claire Morgan, és soha nem akartam gyereket.

Azoktól kérdezem, akik szintén így gondolják: csak én érzem úgy, vagy tényleg olyan, mintha egy rettenetes Anonim Alkoholisták-találkozóra keveredtem volna, amikor valaki rájön, hogy nem akarsz gyereket? Most akkor álljak föl, üdvözöljek minden egybegyűltet, és valljam be, mi szél hozott ide, a pokol hetedik körébe, ahová minden alkalommal kerülök? Ez egy kész borzalmak háza, ahol terhes nők kérik, hogy érintsem meg a duzzadó hasukat, miközben mélyrehatóvitákat folytatnak körülöttem a vaginájukról. Képtelenek megérteni, hogy a „méhlepény" és a „váladék" szavaknak soha nem lenne szabad egy mondatban szerepelniük. Soha, de soha, fényes nappal, kávézás közben pedig végképp nem.

Tudjátok, miért döntöttem így? Az egészségügyi oktatófilm miatt, amit hatodik osztályban vetítettek nekünk. Még a hetvenes években készítették, és egy nő úgy üvölt benne, mintha meg akarnák

ölni, és csorog az izzadság a homlokáról, amit a férje gyengéden törölget, miközben azt ismételgeti a feleségének, hogy az milyen nagyszerűen helytáll. Aztán a kamera a nő testére irányul, végigpásztázza, leér a bűntény helyszínére, a lába közé, ami csupa vér, mocsok és mindenféle testnedvek keveréke, no meg iszonyatos méretű szexbozót, amiből egy aprócska fej préseli ki éppen magát. Míg a legtöbb lány, amikor a kisbaba felsírt, meghatottan rebegte, hogy *Jaj de cuki!*, addig én undorodva néztem körül, és magamban csak annyit mondtam:

– Mi a fene baja van itt mindenkinek? Ez NEM normális!

Na, attól a perctől kezdve lett az a jelszavam, hogy: Soha nem akarok gyereket.

– És, Claire, mi akarsz lenni, ha nagy leszel?

– Soha nem akarok gyereket.

– Claire, tudod már, hol tanulsz tovább?

– Soha nem akarok gyereket.

– Kér mellé hasábburgonyát is?

– Soha nem akarok gyereket.

Persze mindig összeakadsz olyanokkal, akik azt hiszik magukról, hogy meg tudnak győzni. Férjhez mennek, gyereket szülnek, aztán meghívnak magukhoz, és azt várják, hogy érzékenyülj el, mihelyst meglátod a csodálatos kis jövevényüket. Valójában viszont nem tudod nem észrevenni, hogy a házat hat hete nem volt idejük kitakarítani, és érzed a szagukon, hogy két hete nem tudtak egy jót fürödni, és látod, hogy kissé idegesen néznek rád, amikor megkérdezed, hogy mikor aludtak utoljára egy tisztességeset. És nevetnek minden büfin és mosolyognak minden pukin. És valahogy sikerül minden egyes megszólalásukba beleszőni a „kaki" szót, és eltűnődsz, hogy akkor most ki is a bolond itt, de tényleg.

Aztán ott vannak azok, akik azt hiszik, hogy a könnyelműséged mélyén valami sötét és mély titok lapul, ami a méheddel kapcsolatos, és nyilván ily módon akarsz kompenzálni, és szánakozva néznek rád meg a vaginád felé. Összesúgnak a hátad mögött, és addig-addig sugdolóznak és pletykálkodnak, míg egyszer csak arra eszmélsz, hogy az egész világ azt hiszi, hogy életveszélyes termékenységi problémáid vannak, ami miatt, ha teherbe esnél, a vaginád magától kigyulladna, és leesne a bal melled. Hé, álljon már meg a menet! Minden porcikám jól működik, és amennyire tudom, nem szenvedek robbanóvagina-szindrómában.

Az igazság egyszerűen csak annyi, hogy sosem éreztem káprázatos ötletnek kinyomni magamból egy apró emberkét, amitől a vaginám a sült húshoz válik hasonlatossá, amit egyetlen férfi sem akar majd szemügyre venni, a dugásról már nem is beszélve. Ennyi.

Meg aztán, nézzünk szembe a tényekkel, emberek: senki sem mer őszintén beszélni a szülésről. Még az ember saját anyja sem.

– Ó, elfelejtesz minden fájdalmat, amikor a kezedben tarthatod azt az édes kis csöppséget!

Baromság! SZEMENSZEDETT HAZUGSÁG! Minden barát, rokon meg okoskodó idegen a sarki boltban, aki azt mondja, hogy a szülés nem is olyan rossz, az egy hazug szarzsák. A hüvelyed mérete nagyjából a pénisz vastagságának felel meg, és akkorára kell tágulnia, mint egy óriási denevérbarlang, hogy az az emberi parazita, akit kilenc hónapig növesztettél magadban, dühösen kimászhasson végre belőled. Mégis, ki az az őrült, aki önként vállalkozik ilyesmire? Sétálsz az utcán, és egy nap egyszer csak eszedbe jut, hogy:

– Jut eszembe, itt az ideje, hogy a vaginámat egy Arby's-féle húsos és sajtos (mínusz a sajt) szendviccsé változtassam, és a nyakamba vegyem valakinek a sorsát minimum tizennyolc évre, akinek ki kell

majd tennem a lelkemet is, miközben ő az életet is kiszívja a testemből, míg végül csak árnyéka leszek egykori önmagamnak, ráadásul még egy jót sem kefélhetek, akkor sem, ha fizetek érte.

Ezek után nyilvánvaló, hogy miután annyi éven keresztül arról papoltam mindenkinek magam körül, hogy mennyire nem akarok soha gyereket, én voltam az első a baráti körömben, aki anya lett – mindenki legnagyobb megrökönyödésére, amin nagyon megsértődtem. De most tényleg! Minden idióta tud gyereket nevelni. Erre legjobb példa az anyám. Hiányzott, amikor a gyermeknevelésről szóló kézikönyveket osztották, ehelyett inkább az ősöreg, ragyogó bölcsességű dr. Philhez és a szerencsesütikhez fordult nevelési kérdésekben, és mégis egészen rendes ember vált belőlem. Na, jó, talán nem én vagyok a legjobb példa. De nem lettem tömeggyilkos, ez mindenképp mellettem szól. Anyámról később még ejtek pár szót.

Gondolom, azt mondani, hogy gyűlölöm a gyerekeket, egy kicsit erős, figyelembe véve, hogy most már én is anya vagyok, igaz? Mondjuk a *saját* gyerekemet nem is utálom. Csak *más emberek* maszatos képű, taknyos orrú, ragacsos kezű, üvöltő, fingó, szaró, soha nem alvó, nyávogó, veszekedő, síró kis emberkéit viselem nehezen. Bármikor jobban örülök egy macskának, mint egy gyereknek. Teljes nyugalommal felnyithatod a macskakaját, ledobhatod a földre egy vödör víz mellé, elmehetsz egy hétre szabadságra, és hazajöhetsz úgy, hogy egy olyan állat fogad, aki annyira el van merülve a saját segge nyalogatásában, hogy fel sem tűnt neki, hogy nem voltál otthon egész idő alatt. Na, ezt egy gyerekkel nem lehet megcsinálni. Vagyis hát, gondolom, meg lehetne, de biztos vagyok benne, hogy a legtöbb ember erősen ráncolná a homlokát, ha ezt megtudná. Mellesleg, ha a gyerekem ki tudta volna nyalni a saját seggét, hát kurva sok pénzt megspóroltam volna a pelenkán, az tuti.

Enyhe kifejezés, ha azt mondom, hogy kissé aggódtam a szülői szerep miatt, tekintve, mekkora ellenérzésem volt a szüléssel és úgy általában a gyerekekkel szemben. Azt mondják, hogy amikor megszületik a saját gyereked, és először a nézel a szemébe, azonnal beleszeretsz, és az egész világ megszűnik létezni számodra. Az ember úgy gondolja, hogy a saját gyereke nem tud rosszat tenni, és feltétel nélkül szeretni fogja őt az első pillanattól kezdve. Nos, bárkik mondják is ezeket, nagyon komolyan vissza kéne venniük a crackszívásból, és jobb lenne, ha kihúznák a fejüket a seggükből, és nem beszélnének összevissza, miközben az Arby's-szendvics-szerű vaginájuk szanaszét lifeg a nagyibugyijukban.

Amikor megszületett a fiam, lenéztem rá, és azt kérdeztem: Ki a fene vagy te? Nem is hasonlítasz rám.

Néha ez egyáltalán nem szerelem első látásra. Ám a *Mire készülj, ha nem számítottál rá, hogy felcsinálnak azon a főiskolás bulin?* és a többi mindent tudó babáskönyv valahogy szereti kihagyni ezt a részt. Néha igenis komoly tanulást igényel ezeket a kis szörnyetegeket az utánuk igényelhető adókedvezményen kívül valami más miatt is szeretni. Nem minden újszülött aranyos, bármennyire próbálnak is a fiatal szülők meggyőzni téged az ellenkezőjéről. Ez csak egy újabb hazugság, amit ezek a féleszűek el akarnak hitetni veled. Egyes kisbabák olyanok, amikor megszületnek, mint az öregemberek: az arcuk gyűrött, a bőrük foltos és kopaszodnak.

Amikor én megszülettem, az apám, George, elment a barátjához, Timhez, és megmutatta neki a kórházban készült képemet, míg anyám bent lábadozott. Tim vetett egy pillantást a képre, és azt mondta:

– Ó, édes Jézusom, George, reménykedj benne, hogy legalább okos lesz!

Nem volt ez másképp a fiammal, Gavinnel sem. Elég furán nézett ki. Én vagyok az anyja, úgyhogy én mondhatok ilyet. Hatalmas feje volt, amin nem volt haj, és a fülei olyan messzire elálltak, hogy gyakran azon tűnődtem, vajon nem úgy működik-e, mint egy lehallgató készülék, aminek köszönhetően ki tudja hallgatni a beszélgetéseket egy sarokkal arrébbról. Az alatt a négy nap alatt, amit a kórházban töltöttem, mindig, amikor ránéztem a nagy fejére, skót kiejtéssel Mike Meyerst idéztem az *Elbaltázott nászéjszaká*ból.

Telebőgi éjjel azt a hatalmas párnáját.

Mert akkora tök van a nyakán, mint egy kisebb bolygó, saját légkörrel.

Olyan, mint a narancs egy fogpiszkálón.

Szerintem hallotta, hogy róla beszélek a nővéreknek, és kiagyalt egy tervet, amivel visszavághat. Erősen hiszek abban, hogy éjjelente a kórházban ő és a többi újszülött izgatott beszélgetésbe kezdtek, és eldöntötték, hogy forradalmat robbantanak ki. *Viva la újszülöttek!*

Tudom, hogy a szobámban kellett volna tartanom egész idő alatt, amíg bent voltam. Na de emberek, ugyan már, pihennem kellett! Könyörgöm, azok voltak az utolsó napjaim, amikor még alhattam egy jót, miért ne használtam volna ki teljes mértékben? Mondjuk, azt jobban megnézhettem volna, hogy melyik kölyök mellé rakják a fiam mózeskosarát éjszakára. Tudtam, hogy az a nyavalyás kis Zénó rossz hatással lesz a gyerekemre. A homlokára volt írva, hogy anarchista. És különben is, ki nevezi Zénónak a gyerekét? A játszótéren ez azzal egyenértékű, mintha a kissrác maga kérné, hogy porolják ki a seggét.

Gavin csendes volt, nem volt vele gond, és a kórházban végig aludt. Amikor a barátaim meglátogattak, és azzal ijesztgettek, hogy nem lesz ám ilyen, amikor hazamegyünk a kórházból, simán a képükbe

nevettem. Valójában Gavin volt az, aki nevetett, aprócska öklét rázva dühösen az újszülött testvériségbéli társai felé. Esküszöm, hallottam, ahogy álmában mindig azt mondja: *Éljenek az újszülöttek, hajrá kisbabák!*

Persze, amint beraktam őt az autóba, hogy hazamenjünk, azonnal elkezdte a műsort. Négy napig megállás nélkül üvöltött, mint egy sikító szellem, majd' leesett a feje. Addig fogalmam sem volt arról, hogy mi az a sikító szellem, vagy hogy egyáltalán létezik-e ilyen, de ha létezik, akkor tutira kibaszott hangos. Az egész megpróbáltatásban az volt az egyetlen jó dolog, hogy a fiam nem volt hajlandó elhagyni a testemet a nemi szervemen át. Ennek a nőnek nem lesz sült hús a sunájából, gondolhatta. Az összes terhességről szóló könyvben, melyeket olyan nők írtak, akiknek a legfantasztikusabb szülési élményeik voltak a világon, mind azt mondták, hogy beszélni kell az anyaméhben lévő gyerekhez. Nagyjából ez volt az egyetlen tanács, amit megfogadtam mind közül. Mindennap elmondtam a kis parazitának, hogy videóra veszem a születését, és ha tönkreteszi a vaginámat, akkor minden jövendőbeli barátnőjének megmutatom, mi történik a nunijukkal, ha szexelnek, így biztosítva, hogy ő soha senkivel ne tudjon lefeküdni. Szartam rá, hogy Mozartot kéne játszani meg Shakespeare-t kéne olvasni neki. Én a halálra ijesztős módszerben hiszek.

És lám, minden fenyegetésem, amit a fiam az anyaméhben hallott, megtérült. Csak ült ott bent morcosan, keresztbefont karral tizenkét órán keresztül, és egy tapodtat sem mozdult a kijárat felé. Ez nekem teljesen megfelelt. Császármetszés, jövök! Egy percig sem gondolkoznék rajta, hanem hagynám, hogy felvágjanak, ha kihagyhatnám ezt az egész kisbabást részt, és a négy napot egy ötcsillagos helyen tölthetném, ahol ágyba szolgálnák fel a reggelit, ebédet és a

vacsorát, éjjel-nappal morfiuminfúziót kapnék, és egyhavi adag Vicodinnal[1] küldenének haza.

Mielőtt azonban túlságosan belelovallnám magam a törvényes kábítószerek háborítatlan fogyasztásába, amibe nem zavar bele egy újszülött fülrepesztő sírása, talán jobb lenne, ha visszaugranék az időben ahhoz az estéhez, ami ezt a bajt hozta a fejemre. Mondjuk, az aznapi horoszkópomnak figyelmeztetnie kellett volna az eljövendő eseményekre: *Egy csomó nagyszerű számítógépes kütyüt és ékszert szerzel a szomszédaidtól, akik történetesen meg fognak halni, mihelyt belépsz a házukba, lévén lelövöd őket, és mindenüket elszeded.*

Nem tudom, persze, hogy mire kellett volna figyelmeztetnie, de most komolyan, nem tele van rossz előjelekkel? Az egyetlen alkalommal életemben, amikor úgy döntöttem, hogy egyéjszakás kalandba bonyolódom, hogy végre bedobhassam a szűzkártyát, teherbe estem. Én mondom nektek, engem gyűlöl a világegyetem.

Húszéves voltam, másodéves főiskolás, és jó úton haladtam, hogy lediplomázzak üzleti adminisztrációból. Leszámítva legjobb barátnőm, Liz állandó csesztetését, hogy mi a helyzet a szüzességemmel, az életem jó volt. Legalábbis amilyen jó egy főiskolás élete lehet. Nem volt semmilyen nemi betegségem, egyik barátomnak sem csempésztek drogot az italába, nem erőszakolták meg őket, és nem kellett eladnom a szerveimet tudományos célokra, hogy kaját és füvet tudjak venni.

Hadd tegyem hozzá, nem támogatom az illegális droghasználat semmilyen módját, hacsak nem arról a természetes gyógynövényről beszélünk, aminek elfogyasztása után nem lesz bűntudatod, amiért megeszel egy egész doboz mogyoróvajas sütit, miközben órákon

[1] Eufóriát okozó, erősen addiktív fájdalomcsillapító, ópiátszármazék.

keresztül Bob Rosst nézed *A festés örömei*ben.[2] *Óóó, ez a szép kis zöld víz, hát, ez nagyon jól néz ki. Ide pedig festünk egy vidám kis fát!* Lizt is ellazítja, így nem mászik a falra meccs közben, és nem üvöltözik, mint egy veszett bőgőmajom. Emlékeztek arra az „Ölelkezz, ne kábítózz!" dumára, amit középiskolában próbáltak lenyomni a torkunkon? Szépen átvertük őket. Nem is kell választani. Tök jól lehet egyszerre csinálni a kettőt, anélkül, hogy meghalnánk. De most komolyan, gyerekek, ne drogozzatok!

Kellemes érzésekkel gondolok vissza arra az estére, és a kellemes alatt azt értem, hogy némi keserű szemrehányással emlékezem mindenféle alkoholtartalmú vagy pénisszel rendelkező dologra.

---

[2] Bob Ross amerikai festő volt, *A festés örömei (The Joy of Painting)* című tv-műsora 1983-tól 1994-ig futott.

2.

A sörpongtól teherbe eshetsz

Claire

Péntek este volt, és mi a szokásos módon töltöttük: egy főiskolai buliban, nagy csomó részeg főiskolással és olyan furcsa teremtményekkel, amik csak az egyetemi kollégiumokban találhatóak. Tényleg nem értem, hogy bírt Liz elráncigálni magával hétről hétre ezekbe a bulikba. Ez nem a mi társaságunk volt. A mi barátaink a kollégiumban maradtak, és a Pink Floydtól a *The Dark Side of the Moon* című albumot hallgatták meg az *Óz, a nagy varázslót* nézték, miközben azon vitatkoztak, hogy a *Dawson és a haverok* utolsó évadával a sorozat elindult-e a lejtőn, vagy sem (Pacey és Joey mindörökké!). Nem tartoztunk az alapítványi kölykök csapatához sem, akik a diákhitelről annyit tudtak, hogy a cserediákokhoz lehet valami köze.

A mozgó bárpult felé vettük az irányt, ami a szoba egyik oldala mentén állt, és hallottam, ahogy két teljesen elázott bige azon vitatkozott, hogy kinek került többe az új Coach táskája, és ki feküdt le több fickóval a múlt héten. Az egyikőjük panaszkodott, hogy szégyelli magát, amiért elhozta magával a másikat erre a bulira, mert a

lány Louboutin cipőt viselt, ami „annyira tavalyi". Hölgyeim és uraim, íme, országunk jövőbeli vezetői! Jézusom, úgy éreztem magam, mintha a *Heathers*[3] egyik jelenete elevenedett volna meg. *(Elhoztam egy Remington-partira, és mi a hála? Ott fekszik az előtér szőnyegén. Hányással lettem kifizetve.)* Hála istennek, Liz még időben leállított, mielőtt az egyiket megkínáltam volna egy pohár lefolyótisztítóval.

– Óóóó, és ahhoz a sráchoz mit szólsz? Nagyon cuki, és szépek a fogai is! – kiáltotta izgatottan az egyik kockás mellényt viselő srác felé biccentve, aki éppen a söröshordót verte csapra.

– Jézusom, Liz, nem egy lóról beszélsz! – morogtam, miközben a szememet forgattam és a langyos sörömet kortyolgattam.

– Na, ja, viszont egész éjszaka lovagolhatnál rajta, ha jól kevered a lapjaidat – mondta egy használtautó-kereskedő rémisztő kacsintásával, miközben jelentőségteljesen meglökött a vállával.

– Aggódom miattad, Liz. Tényleg azt hiszem, hogy túl sokat foglalkozol a szűzhártyámmal. Lefogadom, hogy titokban szerelmes vagy belém.

– Ne legyél úgy eltelve magadtól – válaszolta szórakozottan, miközben a srácokat stírölte.

– Most, hogy mondod, eszembe jutott, hogy én tényleg masztiztam az egyik pomponcsajszival valamelyik péntek esti Tom Corrybuli után. De az ágyig nem jutottunk el. Bezárkóztunk a fürdőszobába, és valaki bekopogott. Akkor hirtelen belém hasított, hogy én valójában a péniszt szeretem – mesélte elgondolkozva.

Úgy néztem rá oldalról, mintha két feje lett volna, vagy a kezével éppen egy punciba nyúlt volna. Miért csak most tudom meg, hogy a legjobb barátnőmnek volt egy leszbikus korszaka is? Mostantól

[3] Nyolcvanas évekbeli, a középiskolai életről szóló film, három Heather nevű lánnyal a főszerepben. Az egyik főszereplőt Winona Ryder alakította.

kezdve mindig, amikor ránézek, ezt fogom látni, hogy éppen egy punciban motoszkál. A kis kéz, ami úgy néz ki, mint egy punci, fel-alá üldöz engem a házban, és alvás közben engem les. A puncikéz figyel téged.

Liz a vállam fölött átnézve közel hajolt hozzám, és így szólt.

– Minket bámul két célszemély, tőled hat óra irányban.

A szememet forgattam, és felsóhajtottam Liz újabb kísérletére, hogy úgy csinált, mintha titokban lennénk itt.

– Fogadjunk öt dollárban, hogy ha ügyesen játszunk, akkor nemsokára ingyen ihatunk – mondta Liz olyan jelentőségteljesen, mint egy összeesküvő.

– Liz, amerre csak nézek, söröshordókat látok, és amint beléptünk, a kezünkbe nyomtak egy-egy műanyag poharat. Szerintem ezt nyugodtan értelmezhetjük úgy, hogy a pia ingyen van – feleltem neki, a szeme elé tartva a saját piros műanyag poharamat emlékeztetőként.

– Jaj, fogd már be! Tisztára elrontod a hangulatot. Ha most egy bárban lennénk, tutira meghívnának minket egy italra.

– Meg ha nagykorúak lennénk.

– Ne akadj fenn minden apróságon! – mondta fintorogva, majd legyintett azzal a bizonyos puncis kezével.

Megigazította a haját, és annyira lehúzta elöl a pólóját, hogy a dekoltázsával bármelyik fickót megvakíthatott volna.

– Liz, ha tüsszentesz, rögtön kibuggyannak a melleid. Rakd el őket, mielőtt valakinek kiszúrod a szemét!

– Idejönnek! – visította, és félrelökte a kezemet, ami próbálta feljebb húzni a pólót, hogy eltakarjam az ikreket.

– Jézusom, talán jelzőfényt bocsátanak ki a cicijeid? – suttogtam magamban, és hitetlenkedve ráztam a fejem, látva, milyen hatalma

van a melleinek. – Olyanok, mint a Bounty törlőkendő. A gyorsabb farokfelszedő[4] – motyogtam, amikor végre megfordultam, hogy megnézzem, ki közeledik.

Kívülálló számára tuti úgy nézhettem ki, mint Elmer Fudd, amikor meglátta Tapsi Hapsit női ruhába bújva, és a szemei kiugrottak a fejéből, a szíve pedig kitüremkedett az ingén. Ha a zene nem lett volna olyan hangos, még azt is hallani lehetett volna, ahogy azt üvöltöm: *ARRROOOOOGA!*

– Jó estét a hölgyeknek!

Liz nem túl finoman oldalba bökött a könyökével, amikor az egyik fiú, aki úgy nézett ki, mint egy rögbihátvéd, megszólalt. Egy pillanatra felszaladt a szemöldököm, ahogy a mellizmaitól dagadó pólójára pillantottam, amelyen az állt: *Nem vagyok nőgyógyász, de vetek rá egy pillantást*. A figyelmem azonnal a mellette álló srácra összpontosult, aki zsebre dugott kezekkel állt ott. A hosszú ujjú póló, amit viselt, a könyökéig feltolt ujjakkal, szépen ölelte körül a testét, és látni engedte mell- és karizmai finom vonalát. Össze sem lehetett hasonlítani őket a mellette álló Mr. Szteroidpumpa izmaival, de nekem tökéletesen megfeleltek. Azt akartam, hogy forduljon meg, hadd lássam, milyen jó a segge abban a kopott farmerben, amit viselt. A többi főiskolás sráccal ellentétben, akik éppen a Justin Bieber-korszakukat élték, ennek a srácnak rövidre volt nyírva a világosbarna haja, a tetején éppen elég hosszúra hagyva ahhoz, hogy néhány kócos tincsbe rendezhesse. Nem volt túl magas, sem túl alacsony, pont jó volt, és egyszerűen… gyönyörű. Öklömmel az arcomba akartam csapni, amiért azt mondtam egy srácra, hogy gyönyörű, de ez volt az igazság. Olyan helyes volt, hogy be akartam keretezni, és az

[4] Utalás a Bounty törlőkendő reklámszlogenjére: *A gyorsabb felszedő.*

éjjeliszekrényemre rakni, egy nem hajmeresztő és emberi bőrt viselő Hannibal Lecter módjára. Úgy tűnt, hogy unatkozik, és szívesebben lenne bárhol máshol, csak ne itt, ezen a bulin. Mielőtt bemutatkozhattam volna, hogy elmondhassam neki, ő a lelki társam, valaki durván belém rongyolt hátulról, így előreestem, és kecsesen a mellkasára zuhantam, a söreinket a padlóra döntve a lábaink elé.

Szent ördög, de jó illata volt! Fiúillat, meg fahéj és finom kölni, amitől bele akartam dörgölni az orromat a pólójába, és mélyet lélegezni belőle. Na jó, ez utóbbi lehet, hogy megint visszavetett a hajmeresztő vonalon túlra. Nem akartam, hogy Pólószaglászónak hívjon. Ez olyan gúnynév lett volna, ami örökre az emberen ragad, akárcsak a Puncikéz.

A kezei azonnal kivágódtak a zsebéből, és megragadták a karjaimat, hogy megtartsanak, míg én azzal voltam elfoglalva, hogy ne gyűrjem a fejét a melleim közé és rohanjak el megszégyenülve a helyszínről. Hallottam, hogy valaki nyerítve felnevetett mögöttem. Megfordultam, és láttam, hogy az egyik Heather felelt azért, amiért ilyen bájosan léptem be ennek a srácnak az életébe. Úgy látszik, nagyon viccesnek találták, hogy egymásnak ütköztünk, mert hasonlóan bántó viselkedésű ikertestvére is csatlakozott a csajhoz, és együtt mutogattak ránk és röhögtek. Mi ez? Valami rossz tinifilm a kilencvenes évekből? Az várják, hogy sírva elrohanjak, megrendítő zenei aláfestés alatt?

– Jézusom, mi bajod, Heather? – kérdezte egy férfias hang ingerülten.

A nevetés azonnal abbamaradt, és ők zavartan néztek mögém. Azonnal hátrafordultam én is, és szájtátva néztem a fiúra. Csak ekkor vettem észre, hogy a kezem még mindig a mellkasán nyugszik. Éreztem a teste melegét a vékony pólón keresztül.

– Te most a *Heathers*ből idéztél? Az a kedvenc filmem!

A fiú lenézett rám, és elmosolyodott. Átható kék szemének pillantása szinte lyukat égetett belém.

– Nagyon tetszett Winona Ryder még a bolti lopásos ügye előtt – mondta vállat vonva, kezét továbbra is a felkaromon tartva.

– Nem is Heathernek hívnak – hallottam egy nyávogó hangot mögülem.

– Nahát, Winona Ryder! – nyugtáztam egy bólintással.

Jézusom, esélyem sem volt. Ilyen közel egy ennyire dögös pasihoz: az agyam szivaccsá változott. Csak arra vágytam, hogy beszéljen, hogy mondjon még valamit. A hangjától azonnal le akartam venni a nadrágomat.

– Tetszenek az ilyen nem hétköznapi, okos, sötét hajú csajok – mondta mosolyogva.

– Miért nevezett Heathernek, amikor tudja, hogy Nikinek hívnak? – nyivákolt újra valaki a hátam mögött.

Én egy nem hétköznapi, okos és sötéthajú csaj vagyok. Engem, engem, engem válassz! Ki a franc teszi tönkre a nyávogásával ezt a tökéletes pillanatot? Szétvágom a ribancot!

– Hé, hellóóóó!

Álmaim férfija levette rólam a tekintetét, és a vállam fölött így szólt:

– Niki, a hangodtól vérzik a fülem, és idő előtt kijózanodom.

Hallottam, ahogy a lány puffogva elviharzott. Legalábbis azt hiszem, ezt csinálta. Még mindig a fiút bámultam, és azon tűnődtem, hogy mi lehet a legkorábbi időpont, amikor beráncigálhatom egy üres hálószobába. Visszanézett rám, és az egyik kezét levéve a karomról, kisimította a frufrumat a szememből. A művelet egyszerűsége és az a könnyedség, amivel ezt végrehajtotta, olyan érzéssel

töltött el, mintha már ezerszer csinálta volna. Titokban széles vigyort akartam megereszteni Liz felé, és feltartott hüvelykujjal jelezni, hogy mi a helyzet, de ő éppen buzgón beszélt a fiú barátjához néhány lépésnyire tőlünk.

– Kérsz egy másik sört? Vagy akarsz sörpongot játszani, vagy ilyesmi?

Be akarok nyúlni a nadrágomba, kihúzni a szüzességemet, becsomagolni és átkötni egy masnival. Vagy belerakni ajándéktasakba, és átnyújtani neki, mint egy ajándékot, egy szép kísérőkártyával, amin az áll: *Köszönöm, hogy az vagy, aki vagy! Kérlek, fogadd el ezt a kis szüzességet hálám jeléül!*

– Persze – feleltem vállat vonva, megjátszva a hűvösen tartózkodót.

Abból nem lehet baj, ha az ember kicsit megjátssza az elérhetetlent. Nem szabad túl lelkesnek látszódni.

Claire

– Ó, istenem, ne hagyd abba! – sóhajtottam, ahogy végigcsókolta a nyakamat, és a farmerem gombjaival bénázott öt kör sörpong és egy órákon át tartó beszélgetés és nevetgélés után, meg azután, hogy olyan közel álltam hozzá, hogy egy idő után már nem bírtam megállni, hozzáértem, tökéletesen elfelejtve, mit is jelent az, hogy *elérhetetlen*.

Annyit sikerült elérnem kiadós alkoholmennyiség bevitele után, hogy mikor elvesztettem az utolsó játékot, nagy merészen átkaroltam a nyakát, magamhoz húztam, és mindazok szeme láttára, akik még buliztak (nem pedig ájultan feküdtek valahol a saját hányásukban), mindent beleadva megcsókoltam őt. Aztán megfogtam a kezét, és csak húztam magam után végig a folyosón, majd belöktem az

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

első szobába, amit találtam. Reméltem, hogy Liz ott lesz a közelben, hogy bátorítson, vagy még egy utolsó jó tanáccsal lásson el arra vonatkozólag, amit megtenni készültem, de ő eltűnt, miután hangosan bejelentette, hogy ingyenes méhnyakrákszűrést tart a buli végén a leszbikusok által is elismert kezével.

Ahogy beértünk a sötét szobába, egymásnak estünk. Félresikerült, részeg csókok, mohón markolászó kezek. Beleütköztünk minden utunkba eső bútorba, miközben nevetve végigbotladoztunk az ágyig. Felbuktam valamiben a padlón, ami akár egy ember is lehetett, aztán hanyatt estem, szerencsére az ágyra, és közben magammal rántottam a srácot. Keményen rám esett, hirtelen úgy éreztem, mintha kiszorították volna belőlem a levegőt.

– A picsába! Jól vagy? – kérdezte, és feltolta magát, hogy levegye súlya egy részét rólam.

– Persze, semmi gond! – ziháltam. – És most vetkőzz!

Annyira részeg voltam, hogy kuncogtam, amikor lemászott rólam, és levette a nadrágját meg a bokszeralsóját. A hálószoba ablakán beszűrődő holdfény pont elég volt arra, hogy megvilágítsa, mit csinál a srác. Mondjuk, az ereimben keringő alkohol miatt úgy tűnt, mintha körhintáról nézném.

Anélkül, hogy behajlította volna a térdét, mindent letolt a bokájáig, majd felállt, és pingvin módjára visszacsoszogott az ágyhoz. Szerencsére az agyam egy aprócska része, amit még nem kerített hatalmába a sör és a tequila, emlékeztetett arra, hogy nem jó ötlet egy vetkőző férfit kinevetni. Csak hát annyira vicces volt! Rengeteg fütyköst láttam már ezelőtt, de élőben és kétlépésnyire tőlem még egyet sem. Az az izé derékszögben állt ki belőle, és egyenesen rám meredt. Esküszöm, hallottam, hogy beszél hozzám:

– Isten hozta, matróz! Egy nagyszerű punci van a láthatáron.